

Zážitky z cest (díl druhý) -

Napsal/a: Žirafka

Datum zveřejnění: : 6. 06. 2009 v 19:58

Na svých cestách zažívám různé situace. Vlákem naježdím týdně mnoho kilometrů a potkám mnoho různých lidí. K tomuto příběhu došlo již před nějakým časem na přelomu roků 2005 a 2006 a není vymyšlený, bohužel jsem jej zažila na vlastní kůži.

Jela jsem tenkrát ze školy domů, bylo to v zimě někdy kolem Vánoc. Přesně už to nevím, ale venku byla tma, kosa a ve vlaku příjemné horko. V té době jsem jezdila posledním vlakem z Prahy přibližně ve 20.50 z Masarykova nádraží a vždy jsem měla hodně moc času do odjezdu. Škola končila moc pozdě na chycení předchozího vlaku a moc brzy na čekání na ten následující. Řešila jsem to chozením po Praze, koukáním do výloh, řapáním v obchodu, ale nejčastěji čekáním v hale a pak uhnížděním se v přistaveném vlaku.

Tak jsem si našla příjemně vyhřáté kupé, vyndala sešit a jala si dělat poznámky a také si zopakovat slovíčka, která jsem se ten den naučila. Bylo to ještě v době, kdy jsem brala všechno moc poctivě, učila se i ve vlaku a hlavně si dělala poznámky 😊 Tenkrát to ve škole nešlo, dneska už ano. No, časy se mění.

Ráda jezdím sama v kupé a dneska ještě raději. Tenkrát mi však nebylo přáno, a tak do kupé vešel muž neurčitého stáří. Střední postavy, docela sympaťák. Sedl si křížem naproti mně a četl noviny. Já seděla u okna a stále koukala do toho sešitu.

Ve vzduchu jsem začala cítit něco podivného a periferním viděním jsem viděla podivné pohyby mého spolucestujícího. Potom, aniž jsem se pohnula, jsem koukala přímo a viděla jsem jeho penis, kterak jej drží v ruce a provozuje autoerotiku. V ten okamžik jsem na mou duši nevěděla, co dělat, jak se zachovat a hlavně, co bude dál.

No, seděla jsem dál, cesta pryč neexistovala, a tak jsem se připravovala na případný souboj. Víím, je to nesmysl, ale v ten okamžik jsem to tak prostě cítila. Dále jsem koukala do sešitu, ale rozhodně jsem už neměla náladu na informace v něm obsažené.

Po několika dlouhých minutách muž přestal, vyndal kapesník, utřel si ruce i „nástroj“, sebral všechno, co do kupé přinesl, a se slovy „Promiňte“ zase odešel. Zůstal po něm jen silný zážitek a zmatený pocit.

Od té doby jezdím ještě raději sama v kupé. A občas přemýšlím, co bych asi tak dělala, kdyby tenkrát neodešel pryč a nebo, co bych měla dělat. Dost mně děsí vědomí, že se to může opakovat. Ačkoli, pokud by to dopadlo takto, je to vlastně jedno, jenže by to mohlo dopadnout i jinak...